

Apunt

Salvador Espriu i el temps aturat

Dissabte, 26 de gener - 00:00h.

Dimecres passat el Palau de la Música Catalana es va omplir de **Salvador Espriu**. Sent *cap i casal* de la música es va transformar, per unes hores, en *cap i casal* de la poesia. (Escric i penso en l'evident redundància: sempre és música, la poesia. És possible, així i tot, la pregunta contrària: ¿la música és sempre poesia? Que cadascun busqui la seva resposta. Jo penso en **Leonard Cohen**, en **Bill Evans**, en **Mozart** i fins i tot en els Beatles, i trobo fàcilment la meva). Allà ens hi vam trobar tots, poetes, actors, actrius, cantants, músics, polítics i públic, al servei de la paraula (*hem viscut per salvar-vos els mots*), en una cita semblant a la que fa exactament un any, dia per dia, hora per hora, se celebrava al mateix Palau homenatjant **Sagarra**. És clar que la poesia, com els torrons, una vegada a l'any no fa mal. I el 23-G és una data tan bona com qualsevol altra (millor, en qualsevol cas, que el 23-F) per aturar el món i jugar a creure'ns bons, cultes, savis i honrats, del braç del poeta. Hi haurà temps de tornar-hi.

L'acte de dimecres al Palau va transcórrer segons el que s'havia previst. Fins i tot en el moment de la intervenció dels polítics. No hi va haver cap sorpresa. Tot ben controlat. Les 1.700 persones que ocupaven el mateix nombre de butaques van passar del recolliment a l'exaltació, a cop de poema i de parlament. Mentrestant, entre bastidors, músics, actors i poetes compartíem nervis, emoció i xup-xup. Papallones a l'estómac, en deien els més fins. Pessigolles al baix ventre, els prosaics. Sentit de la responsabilitat, assumíem tots. Però mai por. No es pot sortir pas a un escenari amb por.

Hi havia tensió (l'ànim tens, la raó atenta) seguint l'actuació dels companys. Gestos d'aprovació i somriures còmplices rebien els que tornaven de l'escenari, una vegada complerta la seva tasca. Però si hi va haver un moment en el qual tots vam contenir l'alè i ens vam agafar emocionats, va ser durant l'actuació de **Sílvia Pérez Cruz** i **Toti Soler**. Vaig veure llàgrimes en alguns ulls. La veu de **Sílvia**, com suspesa en l'aire, volava des del sospir fins al xiscle, i al cant en caiguda lliure. **Sílvia** i **Toti**, borratxos d'**Esriu** i de **Raimon** («*he mirat aquesta terra*»), cosien filigrana a filigrana. I el temps es va aturar. I el Palau va ser més Palau que mai. I nosaltres més nosaltres que mai.

Després, al sortir, cadascun carregava el seu **Esriu** com jo el meu: «*que no sigui decebuda la nostra esperança / que no sigui escarnida la nostra confiança*».